

Сонет

Євген Маланюк

Не трубадур, а вічний яничар,
Невільником в солодкому полоні
Нічних очей, — я п'ю їх синій чар,
Закоханий в розквітлій долоні.

Хоч і знайшов я бога в Аполлоні,
Та тільки Вам — душі моєї жар,
Сузір'я зорь моїх, Волосожар,
Захований у серця темнім лоні.

Ви ж королевою, лише на мить,
Дасте устам тонку лілею-руку...
В ту ж мить життя, життя віддам — візьміть!

За усміх Ваш, за казки запоруку:
Щоб випити до дна солодку муку
І шалом кос — минуле спопелить.